

При връщането си изъ блиндажа сварихме одного само пер. Бренке, а генералъ Дерожински, нѣкакъ майсторски съвършено не забѣлѣженъ, скрилъ се негдѣ. Азъ присѣдѣхъ на старото си мѣсто, около ординарцитѣ; на рѣдъ съ мене сѣднахъ Ефремовъ, малко по-далечъ майоръ Поповъ (Павелъ), Арсениевъ и двама трима конници доброволци. Дина отъ тѣхъ, младъ човѣкъ, Михайловъ, страшна бѣбрица, хѣхѣхъ храбро момче, размива публиката съ това, че въ раз-зването си бива не до тамъ безгрѣшенъ и го улавятъ по-гогашъ въ нѣкоя измислица. Тоя нѣтъ водеше распра-р юнкера Юреева; въ распрата се прекъсна изведнѣжъ-звѣстъ нечѣкано: около мене чука нѣщо неприятно. Глѣ-амъ — поблѣднелия Юреевъ се държи за дѣсната рѣка.

— Какво ви стана?

— Раненъ съмъ, полковникъ! И избѣга бѣдното момче-главния превязоченъ пунктъ, който се намѣрваше, както по-наирѣдъ, около насъ.

Артиллерийския и особено пушечния огънь се усилява-тъ минута на минута, кѣмъ 8 часа боя бѣше въ пълния си разгаръ. Турцитѣ се хвърлиха на нашитѣ позиции отъ-всичкитѣ страни. Азъ се приподдигамъ отъ лѣглото си и по-искахъ да заминѣ кѣмъ средната батарея, нѣ изведнѣжъ нѣщо-скашъ че ми изгори джуката. Улавямъ се съ рѣката си, глѣ-амъ — кръвъ! Попипахъ си зѣбитѣ — здрави! Слава Богу, туршуна ми закачилъ джуката и съдралъ кожицата. Незнаж-жкъ кой викна:

— Полковника раниха!

— Кого се рениле? интересува се Столѣтовъ изъ блиндажа.

Мене на малко щѣха да ме ранятъ! отговорямъ на генерала и му разказвамъ каква е работата.

Михайлова Столѣтовъ проводи на нѣкадѣ съ заповѣди. Разстрѣлватъ ни невъобразимо отъ всичкитѣ страни. Число-то на раненитѣ, които се опитватъ по цѣли вѣрвулици кѣмъ превязочния пунктъ, се увеличава всѣка минута; леко ране-нитѣ се мжкнатъ самички съ сериозни лица. Рѣдко — рѣдко-пренасятъ и по нѣкоя носилка съ офицеринъ.